

Р Е Ш Е Н И Е

№ 15

Гр.София, 24.02.2020г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди и двадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ТЕОДОРА СТАМБОЛОВА

ЧЛЕНОВЕ: БИСЕР ТРОЯНОВ

НАДЕЖДА ТРИФОНОВА

при секретаря ИЛ.РАНГЕЛОВА и

в присъствието на прокурора ЛЮБЕНОВ

изслуша докладваното от съдията Н.Трифопова н. д. № 1027/2019 година.

Касационното производство е образувано по жалби на подс.И. К. Й., подс.И. Л. М., подс. М. Ф. Е. М., подс. Ж. Б. и подс.А. А. П. срещу въззивно решение от 19.06.2019г. на Специализирания апелативен наказателен съд, постановено по ВНОХД № 19/2018г.

В касационната жалба на подс. И. Й., подадена чрез защитника му адв. Н.Ш. и допълнението към нея се навеждат касационните основания по чл.348, ал.1,т.1,т.2 и т.3 НПК. Същите се развиват единствено по отношение осъждането на подс.Й. за престъпление по чл.195 НК. Оспорват се изводите на въззивния съд досежно авторството на деянието, като се посочва, че не е установена индивидуалната роля и приносът на всеки един от подсъдимите в общата престъпна дейност по чл.195, ал.2 НК. Твърди се, че изводите на съда в тази посока почиват на незаконосъобразен анализ на събраните доказателства. На следващо място се възразява срещу мотивите на съда,

свързани с конкретния размер на паричните средства, предмет на престъплението. Излагат се доводи, че същата не е установена по категоричен начин. Като съществено нарушение на процесуалните правила се сочи пропусъкът на съда да конституира като пострадад дружество „А. М“ Е.. Излагат се съображения и срещу справедливостта на наложеното наказание. Искане за отмяна на въззивното решение и оправдаване на подсъдимия, алтернативно приложение на чл.55 НК при индивидуализиране на наказанието и приложение на чл.66 НК.

В касационна жалба на подс.И. М., подадена чрез адв.Б., се сочат и трите касационни основания по чл.348, ал.1, т.1,2,3 НПК. Като нарушения на процесуалните правила се акцентира на твърдението, че в решението на въззивния съд не е отговорено на направените от защитата възражения и е осъществен едностранчив и необективен анализ на доказателствата. Посочва се, че апелативният съд е отделил голямо внимание на ВДС, събрани чрез експлоатирането на СРС преди датата на деянието. Защитата счита, че от същите не може да се извлече информация в смисъл, вложен от предходните съдебни инстанции. Твърди се, че доказателственият анализ на въззивния съд е направен като са пренебрегнати доказателства в полза на подсъдимите (заключения на съдебни експертизи -лицево-идентификационна, трасологична експертиза), а същевременно втората инстанция се е доверила на показанията на пострадалия св.Д., които неоснователно са кредитирани. Защитата интерпретира неизясненото според нея обстоятелство за точния размер на сумата като довод и срещу законосъобразното квалифициране на деянието, чийто предмет е в „големи размери“. Въз основа на тези оплаквания твърди, че неправилно е приложен законът, тъй като е осъдено лице, чиято вина за извършване на престъплението по чл.195, ал.2 НК не е доказана. В жалбата се поставя отново въпросът за коректното конституиране на страни и за това, че всъщност пострадало е дружеството „А. М“ Е.. Досежно обвинението по чл.348, б.“а“ НК, защитата е на мнение, че то е несъставомерно, тъй като подсъдимият не е бил собственик на радиосредствата, както и защото не е изяснено кой издава нужното разрешително за ползването им. Излагат се доводи срещу наложеното наказание, като се твърди, че и за двете деяния - по чл.195 и чл.348 НК, то е явно несправедливо. Искане за отмяна на въззивното решение и оправдаване на подсъдимия, алтернативно връщане на делото за

ново разглеждане от друг състав на апелативния съд или намаляване на наказанието и приложение института на условното осъждане.

В касационна жалба от подс.М. Е. М., чрез адв.Г., се визират възражения по касационните основания по чл.348, ал.1,т.1,2,3 НПК. Досежно оплакването за допуснати съществени процесуални нарушения, защитата твърди, че не е даден отговор на направените от страна на защитата възражения, че изводите на съдебните инстанции относно виновността на подсъдимите за извършеното деяние по чл.195 НК се основават единствено и само на ВДС, събрани чрез СРС, а последните са експлоатирани в нарушение на закона. Подчертава се, че са кредитирани показания на полицейски служители, които са всъщност оперативни работници, участвали в експлоатирането на СРС. Защитата застъпва твърдението, че доказателственият анализ е осъществен едностранчиво и необективно, като не са взети предвид от въззивния съд събраните в хода на съдебното следствие пред втората инстанция доказателства - съдебно-техническа експертиза, сравняваща снимките, приложени към албума от оглед на местопроизшествието, и при проведения след това следствен експеримент. Като пропуск в доказателствената дейност на съда се посочва и игнорирането на обстоятелството, че едва при извършването на следствения експеримент сумата пари е установена и фиксирана чрез фотографирание на банкнотите. Посочва се и неубедителност на мотивите на съда относно часа на извършване на престъплението и момента на задържане на подсъдимите. Защитата посочва, че въззивният съд е кредитирал негодно писмено доказателствено средство - протокол за оглед, който е опорочен и следва да се изключи в доказателствената съвкупност, тъй като местопрестъплението не е било запазено, както и поради противоречиви показания на поемните лица. Защитата счита, че незаконосъобразно съдът е приел за безспорно установен размера на сумата, предмет на опита за кражба. Възразява се и срещу мотивите на въззивната инстанция по повод лицево-идентификационната експертиза. Правят се възражения и срещу справедливостта на наложеното наказание. Искане се отмяна на въззивното решение и оправдаване на подсъдимия, алтернативно връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд или намаляване на наказанието.

В касационна жалба на подс. Ж. Б., подадена чрез адв.Д. и адв.М., се посочват касационните основания по чл.348, ал.1,т.1,2 и 3 НПК. Във връзка с оплакването по чл.348, ал.1,т.2 НПК се твърди, че изводите на въззивния съд относно съучастническата дейност на подсъдимите в извършване на престъплението по чл.195 НК почиват единствено и само на ВДС, събрани чрез СРС. Твърди се, че не са налице годни и безпротиворечиви доказателства, идентифициращи подсъдимите като лицата, проникнали в къщата на пострадалите през процесната нощ, като се акцентира на лицево-идентификационната експертиза и мотивите на съда по повод същата. Оспорва се коректното интерпретиране на доказателствата, като се посочва, че от приложения доказателствен материал не се установява точното място на видеонаблюдението и то не може да се свърже с къщата на сем.Д.. Подобно на оплакванията на другите защитници се посочва, че сумата, предмет на престъплението, не е установена по категоричен начин, като се излагат съображения относно кредитираните показания на св.Д. относно обстоятелството, че същата е била от продажба на жилища, собственост на дружеството „А. М“ О., начина на извършените разплащания по изповяданите нотариални сделки, мястото, където са били скрити. Посочва се, че липсват мотиви в решението на въззивния съд по направените възражения, включително и относно собствеността на въпросната сума. Твърди се, че съществува противоречие в обстоятелствената част на обвинителния акт и цифровото изписване на приетата правна квалификация - пропуск, който не е саниран от въззивния съд . Защитата счита, че изводите на съдебните инстанции са основани на невключен в доказателствената съвкупност материал, тъй като ВДС, събрани чрез СРС не са приобщени към доказателствата събрани на ДП, а обвинението се е позовало на тях, без да ги цитира в обвинителния акт.

Възражения се правят и по отношение доказаността на обвинението по чл.339 НК, като се посочва, че е допуснато нарушение на процесуалните правила, свързано с правото на защита на подсъдимия. Посочва се, че неправилно е цитиран съответният текст на ЗОБВВПИ, предвид бланкетния характер на нормата на чл.339 НК. Излагат се аргументи и срещу справедливостта на наказанието. Исква се от касационната инстанция да отмени въззивното решение и да признае подс.Б. за невиновен, алтернативно

делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд или да се намали наказанието и да се приложи разпоредбата на чл.66 НК.

С касационна жалба, постъпила от подс. А. П. чрез защитника му адв.К., се ангажират касационните основания по чл.348, ал.1,т.1,2,3 НПК. Като допуснато съществено нарушение на процесуалните правила се посочва противоречието между възприетата фактическа обстановка и доказателствената съвкупност. Акцентираща се на липсата на категорични доказателства за съществуването и наличието на инкриминираната сума пари в дома на пострадалите пред процесната нощ, за неустановения начин на проникване на къщата. Твърди се, че участието на подс.П. в осъществяването на престъплението почива на предположения, като не се доказва помагаческата му дейност. Досежно обвинението по чл.354а НК защитата счита, че отново са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради липса на мотиви към въззивното решение по направените възражения във връзка с държането на наркотичните вещества и придобиването им от подс.П.. Относно обвинението по чл.339 НК, защитата намира, че е налице касационното основание по чл.348, ал.1,т.1 НК, тъй като подсъдимият е осъден за престъпление, свързано със законов текст, който не е бил в сила към датата на осъществяване на деянието. Посочва се, че неправилно не са възприети от въззивния съд твърденията на подсъдимия и съпругата му, че наркотичните вещества и оръжията са били оставени от родственик на св.А.. Посочва се, че наложеното наказание на подс.П. е явно несправедливо. Искане се от касационната инстанция да отмени решението на въззивния съд, да оправдае подсъдимия, алтернативно да върне делото за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд, или да намали наказанието.

В съдебно заседание пред Върховния касационен съд, защитникът на подсъдимия Й., адв. Ш. заявява, че поддържа жалбата с направените в нея възражения и искания. Развива аргументи относно явната несправедливост на наложеното на подзащитния му наказание.

Защитникът на подс.М. - адв. Б., също заявява, че поддържа жалбата. Акцентираща на неизяснени фактически положения, недоказания размер на паричната сума и на неправилно конституирани страни, касаещи деянието по

чл.195 НК. Излага доводи и в подкрепа на становището си за несправедливост на наложеното наказание.

Защитникът на подс.Е.-М. - адв. М., поддържа жалбата си с направените възражения и искания.

Защитникът на подс.Б., адв. Д. също поддържа жалбата от името на подзащитния си. Счита обвинението за недоказано, като посочва за процесуално нарушение липсата на инкриминираната парична сума, предмет на деянието по чл.195 НК и това, че тя не е категорично установено. Изказва тезата, че ВДС, изготвени въз основана експлоатирани СРС не са приобщени към доказателствения материал по делото. Намира за недоказано и обвинението по чл.339 НК. Излага аргументи в защита на касационното основание по чл.348, ал.1,т.3 НПК.

Защитникът на подс.П. - адв. К., поддържа касационната жалба. Поставя акцента на допуснати съществени процесуални нарушения от апелативната инстанция, поради липсата на отговор на направените възражения. Счита, че възприетата фактическа обстановка не е действителната и че същата се основава на некоректен анализ на ВДС – резултат от експлоатираните СРС.

Подсъдимите М. Е.-М., И. Й., И. М., А. П. и Ж. Б. в своя защита се присъединяват към становищата на защитниците си.

Представителят на Върховна касационна прокуратура счита жалбите за неоснователни. Не споделя аргументите на защитниците на подсъдимите, с които се ангажират касационните основания по чл.348, ал.1,т.1,2,3 НПК. Подчертава, че при разглеждането на делото и от двете съдебни инстанции не са допуснати нарушения при събирането и оценката на доказателствата. Изложените от първоинстанционния съд съображения, споделени от въззивната инстанция, са в съответствие с изискванията на НПК, поради което не е налице касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК. Въз основа на правилно установени факти и обстоятелства, относими към предмета на доказване, материалният закон е приложен правилно. Не споделя и доводите в касационните жалби за явна несправедливост на наложените наказания. Намира, че въззивното решение следва да се остави в сила като законосъобразно и справедливо.

В последната си дума пред настоящата инстанция подсъдимите Е. М. и Б. молят касационната инстанция да ги оправдае, а подс. П., подс.М. и подс.Й. - да им бъде намалено наказанието.

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, второ наказателно отделение, като обсъди доводите, релевирани в касационните жалби, становището на страните от съдебното заседание и извърши проверка на атакувания въззивен съдебен акт в рамките на правомощията си, установи следното:

С присъда от 10.11.2017г., постановена по НОХД № 855/2014г., Специализираният наказателен съд е признал подс.М. Е.-М., И. Й., И. М., А. П. и Ж. Б. за виновни в това, че на 22.09.2012г. в [населено място], [община], в съучастие помежду си - подс.Е.-М., подс.М. и подс.Б., действайки като съизвършители, а подс.П. и подс.Й. като помагачи, чрез повреждане на прегради, здраво направени за защита на имот (подбиване на алуминиева врата на тераса на третия етаж, разкъсване на гуменото ѝ уплътнение), използване на техническо средство (отвертка и сгъваема стълба) и моторно превозно средство (лек автомобил Ф. Г. с ДК [рег.номер на МПС]), са направили опит да отнемат чужди движими вещи в големи размери, а именно - парична сума от 11 650.00 евро (с легова равностойност 22 785.42 лв.) и 25 000 лв. от владението на В. Д., без негово съгласие, с намерение противозаконно да ги присвоят, като деянието е останало недовършено поради независещи от дейците причини – поради което и на основание чл. 195, ал.2, вр. чл. 195, ал.1, т.3, т.4, вр. чл. 194, ал.1 вр. чл. 20, ал.2, вр. ал.1, вр. чл. 18, ал.1вр. чл. 54 от НК са им определени следните наказания: на подс.Е.-М., подс.М. и подс.Б. по 4 години „лишаване от свобода“ , а на основание чл. 195, ал.2, вр. чл. 195, ал.1, т.3, т.4, вр. чл. 194, ал.1 вр. чл. 20, ал.4, вр. ал.1, вр. чл. 18, ал.1 вр. чл. 54 от НК на подс.П. и подс.Й. по 3 години и 6 месеца „лишаване от свобода“.

Със същата присъда подс.М. Е.-М. е признат за невиновен в това от неустановена дата през месец ноември 2011г. до 22.09.2012г. в [населено място] да е ръководил въоръжена и с корисна цел организирана престъпна група, поради което и на основание чл.304 от НПК е оправдан по повдигнатото му обвинение по чл. 321, ал.3, т.1 вр. ал.1 от НК .

Подсъдимите И. Й., И. М., А. П. и Ж. Б. са признати за невиновни по обвинението да са участвали в такава организирана престъпна група и са оправдани по обвинението по чл. 321, ал.3, т.2 вр. ал.2 от НК.

И петимата подсъдими са признати за невиновни в това, да са осъществили деянието в условията на продължавано престъпление, деянието да е извършено от лице по чл.142 ал.2 т.8 от НК, което действа в изпълнение на решение на организирана престъпна група и да са повредили преграда, здраво направена за защита на имот (да са демонтирали секретен патрон на вътрешна дървена врата), да са използвали техническо средство (метален лост), подсъдимите П. и Й. да са действали като съизвършители, както и да са отнели чужди движими вещи: 1 бр. златен ланец в едно със златен кръст, 14 карата с общо тегло от 200 грама на стойност 10 000 лева и 1 бр. запалка марка „Д.“ на стойност 273.70 лв. или общо на стойност 10 273.70 лева, и за разликата в общата стойност на отнетите вещи от 58 059,12 лева до сумата от 47 785.42 лева, както и деянието да е било довършено за тази разлика, като са оправдани по първоначално повдигнатите им обвинения в този смисъл, както и за квалификацията по т.9 на ал.1, на чл.195 и за чл.26, ал.1 от НК, а подсъдимите П. и Й. и по повдигнатото им обвинение по чл.20, ал.2 от НК.

На подс.Е.-М. е определен първоначален „общ“ режим за изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“.

Със същата присъда подс. И. М. е признат за виновен и в това, че на 22.09.2012г. в [населено място] държал радиосредства, които излъчват в етера (подробно описани), без да има писмено разрешение за това, издадено от комисията по регулиране на съобщенията към МТС, поради което на основание чл. 348, буква „а“, пр.2 вр. чл. 54 от НК е осъден на 5 месеца „лишаване от свобода“ и „глоба“ в размер на 300 лева, като на основание чл. 348, буква „а“ от НК - радиосредствата са отнети в полза на държавата.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК на подсъдимия М. е определено едно общо наказание, а именно най-тежкото – 4 години „лишаване от свобода“, като към така определеното общо наказание е присъединена наложената глоба в размер на 300.00 (триста) лева. Определен е „общ“ режим за изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ и е приспаднато времето, през което подсъдимият е бил задържан.

Подс.Ж. Б. е бил признат за виновен и в това, че на 22.09.2012 г. в [населено място], държал боеприпаси за огнестрелни оръжия без да има за това надлежно разрешение, което се изисква съгласно чл. 50, ал. 3 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия,

поради което и на основание чл. 339, ал.1, пр.2 вр. 55, ал. 1, т. 1 от НК е осъден на 5 месеца „лишаване от свобода“, като е признат за невиновен да е държал без надлежно разрешение 50 бр. патрони, кал. 357SIG (9x22) и 15 бр. патрони за нарезно оръжие кал. 9x19 мм. „L.“, като е оправдан по това обвинение.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК, е наложено на подс.Б. едно общо наказание, а именно най-тежкото – 4 години „лишаване от свобода“, което да изтърпи при „общ“ режим и е приспаднато времето, през което е бил задържан.

Със същата присъда подс.А. П. е признат за виновен в това, че:

На 22.09.2012г. в [населено място],[жк], [жилищен адрес], без надлежно разрешително държал с цел разпространение високорискови наркотични вещества- кокаин с нето тегло 2090,00 грама, със съдържание на активно действащ компонент кокаин 65,0 %, с цена за грам 190 лева, на стойност 397 100 лева; кокаин с нето тегло 230,00 грама, със съдържание на активно действащ компонент кокаин 56,0 %, с цена за грам 190 лева, на стойност 43 700 лева; кокаин с нето тегло 55,00грама, със съдържание на активно действащ компонент кокаин 80,0 %, с цена за грам 265 лева, на стойност 14 575 лева - или общо на стойност 455 375 лева, като наркотичните вещества са в големи размери – поради което и на основание чл. 354а, ал.2 пр.1 вр. ал. 1, пр. 4, алт. 1 вр. чл. 54 от НК е осъден на 7 години „лишаване от свобода“ и „глоба“ в размер на 30 000 лева.

На 22.09.2012 г. в [населено място],[жк], [жилищен адрес], държал огнестрелни оръжия и боеприпаси, без да има за това надлежно разрешение, което се изисква съгласно чл. 50, ал. 3 (изм. -ДВ, бр. 44 от 2012 г., в сила от 01.07.2012 г.) от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия, поради което и на основание чл. 339, ал.1, пр.2 вр. чл. 54 от НК е осъден на 3 години „лишаване от свобода“.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК, е наложено на подс.П. едно общо наказание, а именно най-тежкото – 7 години „лишаване от свобода“, което да изтърпи при „строг“ режим, присъединено е наложеното наказание „глоба“ в размер на 30 000лв. и е приспаднато времето, през което е бил задържан.

Подс.И. Й. е признат за виновен в това че на 22.09.2012г. в [населено място] държал радиосредство, което излъчва в етера, без да има писмено разрешение за това издадено от комисията по регулиране на съобщенията към МТС, поради което и на основание чл. 348, буква „а“, пр.2 вр. чл. 54 от НК е

осъден на 3 месеца „лишаване от свобода“ и на „глоба“ в размер на 150 лева, като на основание чл. 348, буква „а“ от НК – радиосредство е отнето в полза на държавата.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК, е наложено на подс.Й. едно общо наказание, а именно най-тежкото – 3 години и 6 месеца „лишаване от свобода“, което да се изтърпи при първоначален „общ“ режим, като към така определеното общо наказание е присъединена наложената „глоба“ в размер на 150.00 лева и е приспаднато предварителното задържане на подсъдимия.

Подсъдимите са осъдени да заплатят направените по делото разноски.

С решение №21 от 19.06.2019г. на Специализирания апелативен наказателен съд, постановено по ВНОХД № 19/2018г., присъдата е била потвърдена изцяло.

Върховният касационен съд намира жалбите за неоснователни.

Относно касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 НПК.

И в петте жалби на подсъдимите се навеждат идентични възражения по отношение на осъждането им за съвместната престъпна дейност по чл. 195, ал.2, вр. ал.1, т.3, т.4, вр. чл. 194, ал.1 вр. чл.18, ал.1, вр. чл. 20, ал.2, за подс.П. и подс.Й. вр. чл.20, ал.4 от НК , което прави възможно разглеждането им заедно. Твърди се, че в резултат на некоректен и неточен доказателствен анализ на базата на противоречиви доказателства се е достигнало до неверни фактически и правни изводи.

Преди да даде отговор на възраженията, касационната инстанция намира за необходимо да отбележи, че във всички жалби, под формата на твърдения за допуснати съществени процесуални нарушения, всъщност се претендира необоснованост и недоказаност на атакувания съдебен акт относно деянието, което петимата подсъдими са осъществили в съучастие. Навеждат се доводи за оценка на свидетелски показания - особено тези на св.Д. за кредитиране на доказателства - гласни, писмени и експертни заключения, все оплаквания в кръга на необоснованост и недоказаност, които не са касационни основания. Като инстанция, която трябва да даде отговори на въпроси по правото, а не оценка на факти и доказателства, касационната инстанция не разполага с правомощия за осъществи искания контрол. Предвид изложеното, настоящият съдебен състав ще вземе отношение само по възраженията на

защитниците, касаещи годността на определени доказателства, която се оспорва в касационните жалби.

В жалбите на защитниците на подс. Е.-М. и подс.М. се претендира, че е осъществено експлоатиране на СРС в нарушения на закона и то за период, предхождащ престъпната деятелност на подсъдимите. По направеното възражение въззивната инстанция е взела отношение и изводите ѝ почиват на адекватна преценка на доказателствата. Приложени са надлежни писмени такива, установяващи законосъобразното разрешаване експлоатирането на СРС и в тази насока не се констатира пропуски, които да дискредитират тяхното обективизиране чрез ВДС и последващо присъединяване към доказателствената маса.

Действително експлоатирането на СРС е започнало преди деянието по настоящото дело. Било е свързано с разкриване на престъпление по чл.198 НК, осъществено през 2011г. на територията на [населено място]. При това използване на СРС са станали известни обстоятелства, касаещи настоящата престъпна деятелност на подсъдимите. Разпоредбата на чл.177, ал.2 НПК позволява ползването на резултатите, получени извън направеното искане по чл.173 НПК, ако съдържат данни за друго тежко умишлено деяние по чл.172, ал.2 НПК. Престъплението по чл.321 НК, за което се е водило първоначално разследването и за което подсъдимите са били обвинени, и това по чл.195, ал.2 НК са в кръга на посочените в чл.172, ал.2 НПК.

От друга страна, в касационната жалба на подс.Б. се атакува доказателствената стойност на ВДС, изготвени в резултат експлоатирането на СРС, като се твърди, че те не са описани в обвинителния акт. Посоченото възражение се разглежда от настоящата инстанция като твърдение, насочено срещу надлежното им приобщаване към доказателствената съвкупност, респективно срещу законосъобразното им използване за обосноваване фактическите и правни изводи на предходните съдебни инстанции. Следва да се отбележи, че действително в приложението към обвинителния акт не са описани ВДС от използваните СРС, но в кориците на делото се приложени постановления на прокурор от Специализираната прокуратура (т.1, стр.91 и т.2, стр.59) за приобщаването им към материалите по досъдебното производство. Така те са станали част от доказателствената съвкупност, предявени са на

страните, и не съществуват съмнения за допустимото им интерпретиране като част от делото.

Касационната проверка не споделя изразеното от защитниците на жалбоподателите Б. и М. разбиране, че осъдителната присъда се основава единствено на данните от специалните разузнавателни средства. На стр.32-37 от мотивите на обжалваното решение са посочени всички източници на фактически данни, станали основа за мотивиране на възприетата фактическа обстановка, а ВДС от използване на СРС са само част от тях.

Оспорва се в касационната жалба на защитника на подс. Е. М. годността на показанията на св.Н., св.К. и св.П. (полицейски служители), като се твърди, че същите имат участие в разследването чрез експлоатирането на СРС. За да се даде отговор на така направеното възражение, касационният съдебен състав намира за необходимо да отбележи, че поначало служителите на МВР, ангажирани с оперативна работа преди или по време на наказателния процес, каквито в случая са тримата свидетели, не са участници в самата процесуална дейност и не попадат в рамките на забраната по чл.118, ал.2 НПК. Показанията им за възприетите обстоятелства от значение за правилното решаване на делото, не могат да бъдат игнорирани само защото те са им станали известни във връзка с изпълнявани от тях служебни задължения като служители на МВР, без да се направи конкретна преценка откъде изхожда познанието за тях.

В качеството на оперативни работници в сектор "Грабежи" при СДВР на св.К. и св.П., под ръководството на св.Н., е била възложена работата по оперативното дело, изразяваща се в извършване чрез различни оперативни способности на проверка на получената в сектора информация за осъществявана от подсъдимите престъпна дейност. В рамките на тази дейност те контролирали, събирали и анализирали допълнително установените оперативни данни, както и тези, получени от експлоатирането на СРС, които докладвали като необходим източник на информация за възлагане и извършване на различни процесуално-следствени действия. За посочените обстоятелства няма процесуална пречка те да свидетелстват, като отделен е въпросът за доказателствена достоверност, което е оценка, различна от тази за процесуалната им годност, която е осъществена от въззивния съд на базата на други доказателствени източници - протоколите за оглед, за претърсване и изземване, свидетелски показания, съдържанието на ВДС, изготвени при

използване на СРС и др. (вж. р. № 15/2012 година на ВКС, I НО, р. № 19/2012 година на ВКС, III НО, р. № 524/2012 година на ВКС, III НО, р. № 294/2013 година на ВКС, II НО, р. № 198/2013 година на ВКС, I НО, 556/2012 година на ВКС, I НО, р. № 299/2011 година на ВКС, II НО, р. 256/2009 година на ВКС, I НО и др.).

Съдът не е имал основание да оцени показанията на този свидетел изначално като негоден източник на доказателствени факти. Няма спор, че част от възпроизведените от свидетелите факти за извършената оперативна дейност и за получената чрез нея информация са производни доказателства, които обаче поначало имат своето значение като средство за разкриване на първични доказателства и за тяхната проверка, като дори могат и да заменят първичните, когато те се окажат недостъпни. В тази светлина са ценени и показанията на свидетелите, надлежно проверени от съдебните инстанции чрез съпоставка със съдържанието на ВДС, изготвени при използване на СРС, писмените доказателства и свидетелски показания.

Възражения в касационните жалби относно годността на посочените свидетелски показания се правят и въз основа на твърденията, че те изцяло дублират информацията, събрана чрез използване на СРС. С това оплакване настоящият състав не може да се съгласи. Предходните съдебните инстанции са очертали изрично обема на данни от показанията на тримата свидетели, които са ползвали като годна доказателствена основа (установяване самоличността на подсъдимите, превозните средства, които ползват, проверка на получена оперативна информация, организиране на операцията по установяване, проследяване и задържане на подсъдимите, маршрути на движението им при двете посещения в гр.С.В., сведения за поведението им процесната вечер). От тях са изключени тези, които съвпадат с данните, можещи да се извлекат от използваните оперативни способности.

Защитата на подс.Е. М. оспорва годността на протокола за оглед на местопроизшествие, удостоверяващ проведено следствено действие в дома на свидетелите Д.. Твърди се, че показанията на поемните лица дискредитират това писмено доказателствено средство, тъй като свидетелките П. и Ж. в разпитите си пред съда, са посочили друга година на извършване на посоченото процесуално действие- 2011г., а не вписаната в протокола 2012г. Настоящата инстанция се солидаризира с изводите на въззивния съд, че

посоченото несъответствие, не може да компрометира писменото доказателствено средство по начин, че да го направи абсолютно негодно за приобщаване към доказателствената съвкупност, тъй като съществуват редица безпротиворечиви, категорични и еднопосочни доказателства за точната година, през която са задържани подсъдимите, респективно кога е проведен огледа на къщата на свидетелите Д. в [населено място].

С жалбите на защитниците и на петимата подсъдими се правят подробни възражения по повод мотивите на въззивния съд, свързани с обсъждане на лицево-идентификационната експертиза. Твърди се, че предходните съдебни инстанции незаконосъобразно са игнорирали заключението ѝ и са направили изводи за идентичността на подсъдимите само въз основа на лични възприятия от видеозаписа, изготвен от СРС - видеонаблюдение и албуми. Оспорва се правилното установяване самоличността на подсъдимите, респективно участието им в инкриминираното деяние. Въпреки, че настоящата инстанция не споделя аргументите на въззивния съд, касаещи личните възприятия на предходните съдилища, по отношение идентификацията на подсъдимите, то не може да не се отбележи, че крайните изводи за достоверната им самоличност са направени въз основа на цялостна преценка на доказателствения материал (ВДС в резултат на експлоатирани СРС, свидетелски показания, протоколи за обиск, протоколи за претърсване изземване на вещи от автомобила, с който са се придвижвали и оглед и изземване на вещи на мястото на задържането им). Поради което не могат да се споделят възраженията за незаконосъобразно интерпретиране на доказателства и мотивиране на изводи от страна на въззивния съд въз основа единствено на недопустими процесуални способности.

При индивидуализиране участието на всеки от подсъдимите в престъплението и определяне ролята на подс.П. и подс.Й. като помагачи, въззивният съд е отчетел и безспорните данни за личния им принос, обективиран чрез управлението на автомобилите, използвани при осъществяване на деянието, ролята на подс.Й. по предоставяне на информация относно дома на сем.Д., навиците на членовете на семейството, присъствието им в дома и наличие на крупна сума пари.

В касационните жалби на подсъдимите се възразява срещу годността на проведения следствен експеримент, при който е показано мястото, на което са

били скрити парите, предмет на опит за престъпно посегателство. Настоящата инстанция не констатира процесуални пропуски и допуснати нарушения при провеждането му, които да компрометират следственото действие, респективно да правят негодно ползването на изготвения протокол. Същият е ползван законосъобразно от въззивния съд като средство за проверка показанията на св.Д., св.Д., св. П. (син на пострадалите), както и на обективизираната във ВДС информация, добита чрез СРС. Тази контролна роля има отношение към мотивите на съдебните инстанции във връзка със заявеното от свидетелите Д. за размера на инкриминираната сума пари, която се е намирала в дома им.

Все в тази връзка може да се отбележи, че в касационните жалби се поставя особен акцент на обстоятелството, свързано с размера на инкриминираната сума, предмет на опита за кражба. В отговор на този въпрос въззивната инстанция е изложила правно издържани мотиви, които съответстват на надлежно събраните доказателства. Направен е задълбочен анализ на показанията на свидетелите Д., осъществена е проверка на същите чрез събиране на обемна и пространна информация за изповяданите от св.Д. нотариални сделки по продажба на недвижими имоти дните преди деянието, съпоставени са тези данни с информацията от СРС, касаещи разговорите между подсъдимите и св.А., който е предоставял информация за наличието на крупна сума пари в дома на Д. и условията, при които е възможно да се проникне в дома им. Въз основа на изложеното се прави заключението, че изводите на въззивния съд в тази насока се основават на правдив, обективен и всестранен анализ, съобразно изискванията на чл.13 и 14 НПК и не страдат от пропуски и нарушения, които да ги дискредитират.

В касационните жалби на подсъдимите, като съществено нарушение на процесуалните правила се посочва и незаконосъобразното конституиране на страни. Твърди се, че в хода на съденото производство е допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като пострадал от престъплението е дружеството, собственик на продадените имоти, а не св.Д.. Възражения в тази посока настоящата инстанция не може да сподели. Пострадал от престъплението кражба е лицето, от чието владение са отнети или е направен опит да се отнемат движими вещи, вкл. пари. За съставомерността му е без значение чия е собствеността им, щом се установява по безспорен начин в чия фактическа власт са се намирали. Въпросът относно това, че средствата са

придобити в резултат на продажба на жилища, собственост на дружество „А. М“, не е релевантен относно определянето на пострадалото лице от настоящото деяние, тъй като няма спор, че паричната сума е била във владение на свидетеля към момента на опита за престъпно посегателство. Подробно изследваните въпроси от предходните две инстанции за изповяданите нотариални сделки, за представителната власт на св.Д., за банкови операции с въпросните средства не могат да оборят правно издържания извод, че не дружеството в настоящия казус е пострадало, а лицето, което е управлявало фактическа власт върху инкриминираната сума.

В жалбата на подс.Б. се оспорва обективното интерпретиране от страна на въззивния съд на показанията на св.Т., имащи отношение към въпросите за наличие на умисъл за осъществяване на деянието по чл.339 НК. Настоящата инстанция не може да сподели посочените доводи. Обосновавайки изводите си относно съставомерността на деянието по чл.339 НК, въззивният съд е подходил с нужната прецизност, като е взел изрично становище по заявеното от цитирания свидетел и е изложил аргументи защо не цени показанията му. Имайки предвид формалния характер на деянието, отчитайки мястото - достатъчно видно в дома на подс.Б., на което са открити посочените боеприпаси, както и неговата осведоменост относно режима за придобиване и държане на боеприпаси (самият той разполага с разрешителни за държане на оръжие) законосъобразно се е достигнало до заключението, че е налице умишлено поведение от негова страна. Не на последно място следва да се посочи, че законодателят визира, като една от формите на изпълнителното деяние по чл.339 НК самото държане на оръжие и боеприпаси без надлежно разрешение, без да се изисква изследване на въпроса относно собствеността им.

Настоящата инстанция не споделя възраженията, направени в касационните жалби на защитниците на подс.Е. М., подс.М. и подс.Б. за липса на мотиви към въззивното решение, тъй като не е отговорено на направените от тяхна страна възражения. Апелативният съд е изложил доводи по наведените от защитата аргументи, както относно авторството на деянието, така и за начина на осъществяването му. Безспорно доказателствата в настоящия случай са многобройни и не са еднопосочни, но с нужната пълнота въззивната инстанция се е спряла на всяко едно от оплакванията на страните,

свързано с доказателствения анализ, обосновава е изводите си с надлежно събран доказателствен материал. При неговата оценка не се констатира каквото и да е нарушение на принципите на чл.13,14 и 16 НПК, поради което изводимите от него факти не биха могли да бъдат оспорени пред настоящата инстанция.

Относно касационното основание по чл.348, ал.1,т.1 НПК.

В касационните жалби и на петимата подсъдими чрез твърдения за недоказаност на обвинението по чл.195, ал.2 НК се оспорва участието на всеки един от тях в инкриминираната дейност. Както настоящата инстанция спомена вече, това са доводи за необоснованост, които не се включват в обема на касационната проверка. Въз основа на правилно изяснена фактическа обстановка и законосъобразно интерпретиране на надлежно събрани годни доказателствени източници, материалният закон е приложен правилно. Прецизирана е индивидуалната роля и участие на всеки един от петимата подсъдими, като подс.Е. М., подс.М. и подс.Б. са признати виновни за това, че като съизвършители, а подс.П. и подс.Й. като техни помагачи, на 22.09.2012г., в гр.С.В., са направили опит да отнемат от владението на св.Д. движими вещи в големи размери - сумата общо от 47785,42лв., без негово съгласие, с намерение противозаконно да я присвоят, като деянието е останало недовършено по независещи от тях причини (не са открили парите) и е осъществено чрез повреждане на прегради, здраво направени за защита на имот, използване на техническо средство и моторно превозно средство - престъпление по чл.195, ал.2, вр.ал.1,т.3,4, вр. чл.194, вр. чл.18, ал.1, чл.20, ал.2 (за подс.П. и подс.Й. вр. чл.20, ал.4 НК).

С особена острота в жалбите на подсъдимите се поставя въпросът за това, налична ли е била паричната сума и какъв е бил точният ѝ размер. Обстоятелството, че инкриминираната сума пари не е била намерена от подсъдимите, не изключва наказателната им отговорност за стореното. Този факт е рефлектирал върху правната квалификация на деянието, като то е квалифицирано като опит кражба. Все в светлината на доводите, касаещи предмета на посегателство, и възраженията в жалбите, дали може да е налице годен предмет, настоящият съд следва са подчертае, че в правната теория не съществува спор относно това, че кражбата е завършена, когато деецът прекъсне досегашното владееие на вещта и установи свое владение. Опит за

кражба е налице, когато деецът е извършил действия за отнемане на вещи от места, където обикновено се държат такива, но те не са се оказали налице, както и в случаите, когато не е намерил търсената вещ (Постановление на Пленума на ВС № 6/71г.). Следователно в случая е налице голям опит. Поставено е начало на изпълнение на престъплението и е създадена реална опасност за довършването му и засягането на неговия обект (решение №67/1969г. по н.д.687 от 1978г. на II н.о. на ВС). Събраната предварителна информация от подсъдимите за наличието на крупна сума пари в дома на семейство Д., осведомеността им за техните навици, движение и време на отсъствие, снабдяването със средства за извършване на деянието, проникването в жилището, в конкретната обстановка по своето естество създават реална възможност за причиняване на целения съставомерен резултат. Единствено обстоятелството, че парите не са били открити, е станало причина те да не бъдат отнети от владението на св.Д., респективно обусловило е оставането на деянието във фазата на опита.

Защитниците на подс.Б. навеждат доводи за наличие на касационното основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК твърдейки, че е налице нарушение на материалния закон, тъй като в обвинителния акт липсва цифровото изписване на чл.18 НК към обвинението по чл.195 НК. Посоченото оплакване е било предмет на обсъждане и пред въззивния съд. На стр. 43 от мотивите на решението е даден отговор на същото. Липсата на цифрово обозначение на обвинението, но несъмнено съществуването на словесно отбелязване, не може да се приеме за нарушение на материалния закон. Не би могло да се третира и като нарушаване правото на защита, доколкото и за петимата подсъдими е недвусмислено уточнено, че се касае за повдигнато срещу тях обвинение по чл.195, ал.2, вр. чл.18 НК и изрично е посочено, че опитът не е довършен по независещи от тях причини. Правната квалификация, съответстваща на повдигнатото им обвинение, представлява единство между текстово изписване и цифрово изражение. Пропускът да се запише част от второто не води автоматично до извода, че са нарушени правото на защита и материалният закон. Посоченият недостатък следва да се оцени през призмата на това, доколко има допуснатата неяснота в повдигнатото обвинение и могли ли са подсъдимите да се ориентират в същото. Положителният отговор на тези въпроси правят неоснователно възражението на защитниците на подс. Б..

В касационната жалба на защитника на подс.М. се ангажира касационното основание по чл.348, ал.1,т.1 НПК по отношение обвинението по чл.348, буква „а“, пр.2 НК.

Твърди се, че вмененото във вина на подсъдимия деяние е несъставомерно поради липсата на обективни и субективни признаци, както и че не е налице нормативно установен разрешителен режим за държане на подобни радиосредства .

Касационната инстанция не споделя тези възражения. Въззивният съд е дал достатъчно аргументиран отговор на оплакването на защитата, което в този смисъл е правено и пред нея. Оценени са от втората инстанция писмените доказателства, свързани с мястото на откриването на въпросните радиосредства, връзката им с подсъдимия и знанието, което е имал за тяхното предназначение.

Иззетите от дома на подс.М. радиостанции са радиосредства по смисъла на закона. Техническите им характеристики съответстват на очертаните в чл.1, ал.2 от Закона за електронните съобщения и определят описаните по-горе радиосъоръжения като такива по смисъла на параграф 1, т. 56 от ДР на ЗЕС (устройства за осъществяване на електронни съобщения чрез излъчване или излъчване и приемане на радиовълни, използвайки спектъра, определен за земни или спътникови радиосъобщения). Двете радиостанции I. IC F. и F., устройство G. rino 110 и радиостанция W.- KG-U.-K.-7514 са били технически изправни и годни да излъчват електромагнитни вълни в радиочестотния спектър. Работният диапазон на радиостанциите I. е 136 М.-175 М. и 400 М.-470 М. с излъчвателна мощност 5 W. Устройството G. rino 110 е G. приемник и радиостанция, работеща в честотния диапазон 462.5625 М. – 467.7125 М. с мощност 0,5 W, които съгласно „Национален план за разпределение на честотния сектор на радиочестоти и радиоленти за граждански нужди, за нуждите на Националната сигурност и отбрана, както и за съвместно ползване между тях“ попадат в диапазона 460-469 М.- „подвижна“ за граждански цели и на националната сигурност и отбраната“.

Радиостанцията W.- KG-U.-K.-7514 е с работен диапазон 136 М.-175 М. с излъчвателна мощност 4 W и 400 М.-470 М. с излъчвателна мощност 5 W, настроена на честотите 167.275 М. и 170.600 М..

Спорен за защитата остава въпросът, доколко е налице разрешителен режим за държането на такива радиосредства, който не е спазен. Действително въззивният съд е можел да бъде и по-пространен в аргументацията на изводите си в тази посока, но изложените мотиви, с оглед съдържанието им, се оценяват от този съд като даващи надлежен отговор на възраженията с оглед стандартите заложиени в чл. 339 НПК. Още повече, че в мотивите към първоинстанционната присъда, които са споделени от втората инстанция, са представени подробни аргументи, касателно правната обосновка на деянието.

Предходните съдилища законосъобразно са преценили, че честотният диапазон на процесните радиостанции съгласно Националния план за разпределение на радиочестотния спектър на радиочестоти и радиочестотни ленти за граждански нужди, за нуждите на националната сигурност и отбраната, както и за съвместно ползване между тях, са с ползватели за граждански нужди и национална сигурност. Според техническите характеристики на процесните радиостанции, въведените в тях честоти и мощност, същите не попадат в кръга на радиосъоръжения, които ползват радиочестотен спектър, който не е необходимо да бъде индивидуално определен (Решение № 1368/31.05.12 г. на Комисията по регулиране на съобщенията за приемане на правила за осъществяване на електронни съобщения чрез радиосъоръжения, които ползват радиочестотен спектър, който не е необходимо да бъде индивидуално определен ДВ бр.47/2012г.). Точно обратното, съгласно чл.79 ЗЕС и чл.81 , ал.2,т. 2 ЗЕС е следвало да е налице разрешение за ползване на индивидуално определен ограничен ресурс - радиочестотен спектър, за осъществяване на електронни съобщения за собствени нужди и компетентен орган да издаде подобно разрешение е Комисията за регулиране на съобщенията.

Именно поради посочените причини, изрично визирани и в заключението на техническата експертиза, описаните радиосредства, с оглед на мощност и честотен диапазон, попадат под разрешителния режим на чл.79 ЗЕС. В приложеното по делото писмо, изходящо от Комисията по регулиране на съобщенията, чието съдържание се интерпретира превратно от защитата, се подчертава, че нито един от подсъдимите няма разрешение за ползване на

индивидуално определен ограничен ресурс, за осъществяване на електронни съобщения за собствени нужди, както изисква чл.81, ал.2, т.2 ЗЕС.

Законосъобразно са направени изводи, че от обективна страна престъплението е формално, като разпоредбата на чл.348, б.“а“, пр.2 НК криминализира самото държане на радиосредство, което излъчва в етера, без да има писмено разрешение за това. За разлика от разпоредбата на чл.348, б.“б“ НК, която прогласява за престъпно използването на такова средство, в първия случай безспорно законодателят не изисква то да е в работен режим или по друг начин да функционира. Текстът на чл.348, б.“а“, пр.2 НК, по който се търси наказателната отговорност на подс.М., предвижда от обективна страна деецът само да държи без разрешение (да упражнява фактическа власт) върху радиосредството, което излъчва в етера, т.е. има техническите възможности и данни да стори това (решение №171 по н.д. № 128/2015г. на II Н.О. ВКС).

Въз основа на изложеното може да се обобщи, че обвинението по чл.348, б.“а“, пр.2 НК не страда от пороците, приписани в жалбата. Не се констатира несъставомерност на деянието, което да води до отпадане наказателната отговорност на подсъдимия по повдигнатото му обвинение по чл.348, б.“а“, пр.2 НК.

Не се установяват и допуснати нарушения на материалния закон в исканата от защитата на подс.П. насока, досежно обвиненията по чл.339 и чл.354а НК.

Твърденията за липса на умисъл у подсъдимия при осъществяването на посочените престъпления са били предмет на обсъждане от въззивния съд (стр.25, 27-30 от мотивите към решението). Изследвани са с нужната пълнота и обективност доводите на подс.П., имащи отношение към изгражданата от него защитна теза, че намерените вещи - оръжия и наркотик, не са негово притежание, а на родственик на св.А., с която живее на съпружески начала. Апелативната инстанция е отхвърлила възможността подсъдимият да не е знаел за наличието на инкриминираните видове оръжие и наркотик в дома си, като е мотивирала изводите си на база на надлежно събрани писмени и гласни доказателства, акцентирайки на мястото, където те са били открити, техния обем, наличието на пръстов отпечатък от подс.М. по опаковките на наркотичното вещество, наличието на електронна везна със следи от същото наркотично вещество.

Във връзка с аргументите в подкрепа на становището, че е налице нарушение на материалния закон, защитата на подс.П. посочва, че бланкетната норма на чл.339 НК е запълнена с текст на чл.50, ал.3 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия /ЗОБВВПТИ/, който не е бил актуален към датата на инкриминираното деяние. По въпроса, касаещ оплакването на защитата, отношение са взели както първият съд, така и въззивната инстанция. Действително в обвинителния акт е посочено, че разпоредбата на чл.50, ал.3 от ЗОБВВПТИ, към която е направена препратка, е относима в редакцията си от ДВ бр.73/2012г., в сила от 25.09.2012г. Инкриминираното деяние е осъществено на 22.09.2012г., на дата очевидно преди влизане в сила на посочената разпоредба. За да прецени дали е налице нарушение на материалния закон или съществено нарушение на процесуалните правила, довели до накърняване правото на защита на подсъдимия, следва да се даде отговор на въпроса, доколко реално са направени промени в разпоредбата на чл.50, ал.3 ЗОБВВПТИ и какъв е действителният им смисъл, за да оцени дали подсъдимият е имал възможност да разбере обвинението, респективно да се гарантира възможността му да организира адекватно защитата си. Сравнителен преглед на съдържанието на нормата на чл.50, ал.3 ЗОБВВПТИ към инкриминираната дата и след 25.09.2012г., когато е влязла в сила новата редакция, илюстрират идентичност на същите, запазвайки недвусмислено разрешителния режим за придобиване на огнестрелно оръжие и боеприпаси. По тези причини ВКС счита, че материалният закон не е нарушен, нито са накърнени правата на подсъдимия с оглед реализиране в пълен обем на правото му на защита.

Изложените аргументи на настоящата инстанция са относими и към възраженията, които се правят в касационната жалба на подс.Б. по повод ангажиране на касационното основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК.

Поради изложените съображения, настоящата инстанция не може да сподели възраженията на защитниците на подс.П. и подс.Б. за допуснати нарушения на материалния закон досежно признаването на двамата подсъдими за виновни и ангажирането на наказателната им отговорност за престъпления по чл.339 НК.

Във всички жалби на подсъдимите се прави искане за оправдаване. Касационният съдебен състав намира за нужно да подчертае, че това е

възможно единствено в хипотезата на чл.354, ал.1,т.2, вр. чл.24, ал.1,т.1 НПК-когато приетата за установена фактическа обстановка в атакувания съдебен акт не разкрива белези на престъпление, но подсъдимите въпреки това са осъдени. В настоящия случай тези предпоставки не са налице и касационната инстанция не може да приложи цитираната разпоредба.

Относно касационното основание по чл.348, ал.1,т.3 НПК

Възражения за явна несправедливост на наложените наказания са отправени в жалбите и на петимата подсъдими.

В жалбата на подс.Й. се твърди, че са налице предпоставките на чл.55 НК за реализиране на наказателната отговорност за деянието по чл.195 НК. Акцентира на това, че наред с всички изброени от въззивната инстанция смекчаващи вината обстоятелства - чисто съдебно минало, семейно положение на подсъдимия, правната квалификация във връзка с чл.18 НК, е налице факт с особена тежест, а именно дългият срок на наказателно производство, който следва да се прецени като изключително смекчаващо вината обстоятелство.

В жалбата на подс.М. се акцентира на доводи за тежко семейно положение, ниска обществена опасност на дееца и липса на престъпни навици, които според защитата не са адекватно оценени при индивидуализиране на наказанието. Твърди се, че са нарушени изискванията на съразмерност, за баланс между обществена опасност на деянието и дееца, като се цитира съдебна практика за налагане по-леки наказания в подобни случаи. Навеждат се доводи и за влошено здравословно състояние на подсъдимия.

В жалбите на подс.Е. М., подс.Б. и подс.П., се представят общи аргументи за липса на завишена обществена опасност на деянието и личността на подсъдимите, което не налага тяхната изолация от обществото.

Настоящият съдебен състав счита, че при индивидуализацията на наказанията на подсъдимите въззивната инстанция е оценила правилно всички смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, взела е предвид личния принос на всеки един от подсъдимите в общата престъпна дейност. Не се установяват факти, които са игнорирани от апелативния съд, не са оценени правдиво или са подценени при определяне на наложените наказания. Не се споделят аргументите за наличие предпоставките на чл.55 НК, с което второинстанционният съд не се е съобразил. Действително срокът на провеждане на цялостното наказателно производство е над 7 години и е

отчетен от въззивния съд като смекчаващо вината обстоятелство. Но за да се приеме този факт като изключително такова трябва да се анализират и други предпоставки, като фактическа и правна сложност, доказателствен материал, процесуална ритмичност. По настоящото дело не се констатира необосновано забавяне, съотнесено към обема на проведените следствени действия.

При индивидуализиране на наказанието за всеки един от подсъдимите за всяко деяние, за което са признати за виновни, въззивният съд е преценил смекчаващите вината обстоятелства и отегчаващите такива, като е констатирал превес на първите. В рамките на предвиденото наказание за престъплението по чл.195, ал.2 НК- от 3 до 15 години лишаване от свобода и възможност за конфискация до $\frac{1}{2}$ от имуществото на виновния, наложените на петима подсъдими наказания не разкриват признаци на явна несправедливост. Те са както следва : на подс.Е. М., на подс.М. и подс.Б.- 4 години „лишаване от свобода“, а на подс.П. и подс.Й.- 3 години и 6 месеца „лишаване от свобода“. Не е постановена конфискация на цяло или част от имуществото на подсъдимите.

Не се откриват аргументи за явна несправедливост при индивидуализиране наказанията на подс.М. и Й. за извършените деяния по чл.348, б.“а“, пр.2 НК, както и на подс.П. и подс.Б. за деянията по чл.339 НК. В този случай, предвид малкото количество на боеприпаси, държани от подс.Б., интерпретирано като изключително смекчаващо вината обстоятелство наказателната му отговорност е реализирана при условията на чл.55 НК на 5 м. „лишаване от свобода“.

Досежно наказателната отговорност на подс.П. за престъплението по чл.354а, ал.2 НК индивидуализирана на 7 години „лишаване от свобода“ и глоба в размер на 30000лв., също не се налага намесата на касационната инстанция, с оглед реализиране на правомощията ѝ по чл.354, ал.2, т.1 НПК.

Определените на подсъдимите наказания съответстват на обществената опасност на стореното от тях и на личностите им, конкретизирани са при правилно отчетени смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства при съблюдаване целите, които преследват наказанията по чл.36 НК. По-голяма снизходителност не следва да се очаква, тъй като проявлението ѝ няма да е реципрочно на осъществената от подсъдимите престъпна деятелност, нейната специфика, сложността, разнообразност и подчертана обществена опасност.

Предвид изложените съображения, настоящият съдебен състав намери, че не са налице сочените в жалбите на подс.Е. М., подс.М., подс.Б., подс.П. и подс.Й. касационни основания и въззивното решение следва да се остави в сила, като правилно и законосъобразно.

Водим от горното и на основание чл.354, ал.1, т.1 НПК Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение от 19.06.2019г. на Специализирания апелативен наказателен съд, постановено по ВНОХД № 19/2018г.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.